

4) § 43 otrzymuje brzmienie:

„§ 43. Kupujący obowiązany jest zapłacić sprzedawcy karę umowną w wysokości:

- 1) 15% wartości towaru w razie odstąpienia od umowy z powodu okoliczności, za które odpowiada kupujący,
- 2) 0,2% wartości towaru za każdy dzień zwłoki w razie nieodebrania towaru w terminie, jeżeli zwłoka trwała nie dłużej niż 20 dni, i 0,4% za każdy dzień następny, nie więcej jednak niż 10% wartości towaru.”;

5) § 45 otrzymuje brzmienie:

„§ 45. 1. Gdy obowiązujące dla danego towaru normy lub umowa określają próbki reprezentatywne,

- 1) stanowiące podstawę oceny całej partii towaru, w razie przekroczenia w próbce normy dopuszczalnych wad, karę oblicza się od wartości całej partii, z której pobrano tę próbkę; jeżeli w partii towaru możliwe jest oddzielenie towaru wadliwego od wolnego od wad, w razie niestwierdzenia przy odbiorze metodą reprezentatywną wad lub stwierdzenia ich w skali nie przekraczającej normy karę oblicza się od wartości towaru posiadającego wady.
2. Za jedną partię towaru uważa się całą ilość określonego rodzaju towaru nadesłanego za tym samym dokumentem przewozowym lub odebranego ze składu za jednym dowodem odbioru.
3. Gdy sprzedawca zobowiązał się dostarczyć w jednym terminie zespół maszyn i urządzeń lub zespół części przeznaczonych na inwestycje lub remonty, kary za zwłokę oblicza się od wartości całego zespołu do chwili wydania ostatniej części, bez której zespół ten nie może być eksploatowany.”;

6) § 46 otrzymuje brzmienie:

„§ 46. Jeżeli umowa przewiduje, że kupujący, który celem odprzedaży nabywa towar objęty gwarancją, przejmuje obowiązki wynikające z tej gwarancji, wówczas sprzedawca nie ma obowiązku zapłaty kary umownej za wady towaru ujawnione w okresie gwarancyjnym przez użytkownika.”;

7) § 47 otrzymuje brzmienie:

„§ 47. 1. Jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy nastąpi z przyczyn leżących po stronie kontrahenta zagranicznego, sprzedawca obowiązany będzie do zapłaty kar umownych tylko w takim zakresie i w takiej wysokości, w jakich będą się one należały od kontrahenta zagranicznego, chyba że strony w umowie ustalą inaczej.

2. W umowie sprzedaży kompletnego obiektu albo maszyn lub urządzeń znacznej wartości strony mogą ustalić kary umowne w wysokości obniżonej — w zależności od wartości towaru — do 10% stawek przewidzianych w § 42 i w § 43.

3. W umowie wieloletniej strony mogą ustalić kary za zwłokę oraz z tytułu odstąpienia od umowy z powodu zwłoki w wysokości obniżonej do 50% stawek przewidzianych w § 42 i w § 43.

4. Strony mogą w umowie ustalić, że jeżeli w partii towaru odbieranej metodą reprezentatywną (§ 45 ust. 1) możliwe jest oddzielenie towaru wadliwego od towaru wolnego od wad, w razie przekroczenia w próbce normy dopuszczalnych wad sprzedawca obowiązany będzie do zapłaty kar umownych tylko od wartości towaru wadliwego.”;

8) po § 47 dodaje się nowe §§ 47a i 47b w brzmieniu:

„§ 47a. 1. Kupujący może zaniechać dochodzenia w całości lub w części kary umownej za zwłokę z dostarczeniem towaru, jeżeli sprzedawca dostarczył towar w wyznaczonym mu przez kupującego terminie dodatkowym.

2. Kupujący może zaniechać dochodzenia w całości lub w części kary umownej za dostarczenie towaru z wadami, jeżeli:

- 1) wady towaru były nieznaczne (drobne usterki) lub
- 2) sprzedawca dostarczył towar wolny od wad zamiast towaru wadliwego albo usunął wady w terminie wyznaczonym przez kupującego.

3. Poza wypadkami wymienionymi w ust. 1 i 2 strona może zaniechać dochodzenia w całości lub w części kar umownych należnych jej od drugiej strony z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, jeżeli wysokość kar nie przekracza 1% wartości towaru albo nie przewyższa 50.000 zł.

§ 47b. Jeżeli strony w umowie inaczej nie postanowiły, sprzedawca jest obowiązany zapłacić kupującemu karę umowną w wysokości:

- 1) 0,2% wartości towaru postawionego przez kupującego do dyspozycji sprzedawcy za każdy dzień zwłoki z zadysponowaniem towarem, jeżeli zwłoka trwała nie dłużej niż 20 dni, i 0,4% za każdy dzień następny, nie więcej jednak niż 10% wartości towaru,
- 2) 20 zł za każdy dzień zwłoki z wysyłką faktury, nie więcej jednak niż 500 zł,
- 3) 500 zł w razie niewysłania w obowiązującym terminie zawiadomienia o wysyłce towaru.”

§ 2. W § 30 instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 4 sierpnia 1967 r. w sprawie postępowania przy zawieraniu i wykonywaniu umów sprzedaży i umów dostawy związanych z obrotem z zagranicą pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 47, poz. 237) skreśla się ust. 2, a dotychczasowy ust. 3 oznacza się jako ust. 2.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: J. Trendota

243

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 sierpnia 1970 r.

w sprawie zasad rozliczania i ewidencji kosztów eksploatacji wspólnych obiektów w okresie czasowego niepełnego ich wykorzystania.

Na podstawie § 19 ust. 3 uchwały nr 118 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspól-

nych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy zawieraniu umów i ustalaniu zasad odpłatności z tytułu eksploatacji wspólnego obiektu w okresie niepełnego jego wykorzystania przez wszystkich współinwestorów należy kierować się następującymi zasadami:

- 1) Ogół kosztów eksploatacji wspólnego obiektu dzieli się na koszty stałe i koszty zmienne. Do kosztów stałych zalicza się w szczególności koszty utrzymania wspólnego obiektu, jak np. koszty amortyzacji, konserwacji i dozoru, oraz koszty stałej jego obsługi, jak np. płace pracowników stałych wraz z narzutami z tytułu ubezpieczeń społecznych. Pozostałe koszty, nie zaliczone w umowie do kosztów stałych, traktuje się jako koszty zmienne. Rodzaje kosztów stałych określają strony w umowie w zależności od rodzaju eksploatowanego obiektu i świadczonych usług.
- 2) Planowane koszty stałe dzieli się między wszystkich współinwestorów zarówno korzystających, jak i czasowo nie korzystających z obiektu wspólnego — proporcjonalnie do ich udziałów w kosztach budowy wspólnego obiektu.
- 3) Planowane koszty zmienne dzieli się tylko między współinwestorów korzystających z obiektu wspólnego. Stawkę jednostkową kosztów zmiennych ustala się w drodze podziału planowanej sumy tych kosztów przez planowane usługi na rzecz współinwestorów.
- 4) Współinwestorzy pokrywają opłaty na rzecz administratora obiektu w wysokości udziału w kosztach stałych oraz iloczynu rzeczywiście wykonanych usług i planowanej stawki kosztów zmiennych, powiększonych o 5% narzut zysku dla administratora obiektu wspólnego.
- 5) Strony mogą umówić się, że przedmiotem rozliczeń według zasad określonych w pkt 1—4 będą koszty rzeczywiste.

2. Zasady rozliczeń określone w ust. 1 mają zastosowanie do momentu rozpoczęcia użytkowania wspólnego obiektu przez wszystkich współinwestorów w zakresie (stopniu wykorzystania obiektu) przewidzianym w umowie o budowę obiektu wspólnego. Począwszy od tego momentu współinwestorzy uiszczają na rzecz administratora obiektu opłaty określone w § 27 ust. 2 uchwały nr 118 Rady Ministrów z dnia

4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227), to jest według cen obowiązujących w danej miejscowości, a w razie braku takich cen — opłaty ustalone na podstawie planowej kalkulacji kosztów z 5% narzutem zysku dla administratora obiektu.

3. Użytkownicy obiektu wspólnego, którzy nie uczestniczyli w kosztach jego budowy, ponieważ nie są współinwestorami, uiszczają na rzecz administratora obiektu opłaty określone w § 27 ust. 2 uchwały Rady Ministrów wymienionej w ust. 2. Do czasu rozpoczęcia użytkowania obiektu przez wszystkich współinwestorów dochody z tytułu tych opłat, w części przekraczającej sumę kosztów zmiennych objętych stawką opłaty, zmniejszają wysokość kosztów stałych, podlegających pokryciu przez współinwestorów (ust. 1 pkt 2).

§ 2. Administrator obiektu zalicza należne od współużytkowników opłaty za korzystanie z wspólnego obiektu jako sprzedaż usług.

§ 3. Współużytkownicy obiektu wspólnego obciążają należnymi administratorowi obiektu opłatami koszty tej działalności, której użytkowany obiekt służy. Jeżeli jednak współużytkownicy obiektu wspólnego, będący równocześnie współinwestorami, nie rozpoczęli jeszcze działalności eksploatacyjnej, wówczas należnymi administratorowi obiektu opłatami obciążają koszty działalności inwestycyjnej. Koszty te podlegają rozliczeniu jako koszty inwestycji bez efektu gospodarczego w trybie określonym w § 8 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 1 kwietnia 1970 r. w sprawie klasyfikacji i rozliczania kosztów inwestycji w jednostkach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 94).

§ 4. Opłaty za użytkowanie wspólnego obiektu rozliczone przed wejściem w życie zarządzenia w sposób inny od określonego w zarządzeniu nie podlegają przekwalifikowaniu.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: w z. J. Gabjan

244

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 31 sierpnia 1970 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych i użyteczności publicznej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Instrukcji w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków”, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29 listopada 1954 r. w sprawie obliczania zużycia węgla i koksu do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych i użyteczności publicznej (Monitor Polski z 1954 r. Nr 119, poz. 1678, z 1955 r. Nr 40, poz. 389, z 1957 r. Nr 83, poz. 499, z 1963 r. Nr 68, poz. 341 i Nr 82, poz. 398 i z 1966 r. Nr 52, poz. 254), § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2. 1. Ogrzewanie budynków mieszkalnych, biurowych, hoteli, szkół, teatrów i kin w okresie od 15 października do 15 kwietnia może być rozpoczęte, jeśli temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu trzech kolejnych dni jest niższa niż +12°C.

Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu dwóch kolejnych dni jest wyższa od +12°C.

2. Decyzję ustalającą pierwszy dzień ogrzewania w okresie wymienionym w ust. 1 podejmuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej, na wniosek prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

3. Do ogrzewania budynków mieszkalnych, biurowych, hoteli, szkół, teatrów i kin poza okresem ustalonym w ust. 1 można przystąpić jedynie na podstawie decyzji Ministra Gospodarki Komunalnej podjętej na wniosek właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, jeśli temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu trzech kolejnych dni jest niższa od +12°C. Ogrzewanie należy przerwać, gdy temperatura zewnętrzna o godz. 21 w ciągu dwóch kolejnych dni jest wyższa od +12°C.